

Münevver İzgi

BAHAR KOKUSU

Onca özlemine çektiğin kırlar bayırlar yerine, spreycokulu oda hapsindeydin.

Düzeltilmiş yatağında kolonyalarla silinmiş bedeninin, ıslatılıp taranmış saçların ve tüm özlemlerini yüklenmiş kara gözlerinle sürekli bana bakıyordun.

Sana hiç yakışmayan o basit kazanın yatağa yapıştırdığı gövden için, yürüyen bacaklarımın kımıltısını, enerji dolu gençliğimi, tenimden yansıyan dışarının tüm kokularını içine çekiyordun.

Belki de kaybettiğin her şeyi istiyordun benden.

Bense her göz göze gelişimizde beni ele geçiren beklentilerin saldırısıyla paramparça oluyor, ne yapacağımı bilemiyordum.

Dahası isyankâr güzelliğiyle ellerin, ellerimin çaresiz saklanışına cevaplanamaz sorular çoğaltıyor, yatağının köşesindeki oksijen tüpleri acımasız savaş bombalarının saldırganlığı ile bize bakıyordu.

O an odada başkaları da var mıydı? Yoksa kapıyla pencerenin hava akımında seslerle birlikte pul pul üzerimize dökülen yalnızca renkler ve kokular mıydı? Bilmiyorum!

Aramızda yalnızca senin ve benim bildiğim bir savaş sürüyordu.

Gözlerimi gözlerine teslim etsem, sen olup, kurumuş bacaklarınla yerine uzanacak, tüm çaresizliğimle her gelenin ruhuna yapışacak, yeşil çimenlerde yuvarlanmanın özlemiyle kavrulacaktım. Sense kimselere sezdirmeden ben olup fırlayacaktın...

Bakışlarımı kurtarabildiğimde sesin yakalıyordu.

Hiç susmadan konuşuyor, kendi sorularını kendin yanıtlıyordun:

... Anlat bana ne olur! Neler yapıyorsun? Arkadaşlarınla sinemaya gidiyor musun? Günleriniz devam ediyor mu? İyileşeyim, ilk işim pikniğe gitmek olacak! Toprağa basmayı özledim... Daha sık gel. Niye bana gelirken ev kıyafetiyle geliyorsun? En yeni giysilerini giy. Takılarını da tak gel. Makyajsız gelme!

Anlıyordun aslında niye daha sık uğramadığımı. Her ayrılma anının bir savaşa dönüşmesinin bendeki yenilgisini...

... Biliyorum ben üzülme diyem diye böyle yapıyorsun ama ben tam tersini istiyorum... Elimde kalan yalnızca kitaplarım ve defterlerim! Bir de televizyon... Seninle yaşamalıyım kaçırdığım hayatı. Dışarım sen olmalısın...

O gün, sahip olduklarımın en acı hesaplaşmasıydın sen.

Senin gibi bir insanın yatağa bağlanması şaka gibiydi.

Kısa süreceğini bilirmiş gibi dolu dolu yaşadığın dışarıdaki hayat, bir film uzaklığındaydı artık ve sen kendi masalının içindeydin.

Takılar, giysiler, vitrinlerin davetkâr ışıkları, günün değişik saatlerini taşıyan insan kalabalıkları, kafeler, arkadaş grupları, aşklar, küçük flörtler... Hepsi birer görüntü artığı olarak televizyonda ve kitap sayfalarındaydı.

Biraz da geçmişten gelen şarkıların nakaratlarında belki...

Elime tutuşturulan çayın sıcaklığıyla geri döndüm.

Gümüş tepsinin ışıltısı kristal bardakta yansımalarla oynadı. Yatağı, komodini, oksijen tüplerini aşır, duvarı boydan boya kuşatan gardiroba yöneldi.

Biliyordum o dolabın neler sakladığını!

Bin bir hevesle alınan çeyizlik nice gümüşlerin, kristallerin, örtülerin, giysilerin, o heyecanı ve coşkuyu senin gibi hissedemeyecek ellere kalacağını...

Zevkler, beğeniler değişiyordu.

Odadaki birlikteliğimiz yaşanması imkânsız kaçırılmış hayalleri besliyordu ve ben susuyordum.

Belli ki susuşum, duygularımızın görünmez çarpışması, kaçışımı gizleyen onaylayıcı tavırlarım, küçük acıklı gülümseyişlerim, sözcüklerden çok daha güçlüydü ve kuralsız bir anlaşmanın içindeydik.

Zaman yatağa, oksijen tüplerine ve dolaplar dolusu özleme sıkışmıştı.

Sen bunu bilmiyordun: İyileşecektin... Bayırlarda yuvarlanacaktın, çarşılarda gezecektin, alışveriş yapacaktın, su boylarında oturacaktın, gezilere katılacaktın, yağmur damlalarının altında saçlarını savuracaktın, rüzgârın uğultusunda şemsiyeni koruyacaktın...

Paramparçaydım... O çayı içmiş miydim hatırlamıyorum. Arta kalanımla ayağa kalktığımda kaçınıcı kalkışım olduğunu da!...

Hatırladığım, her kalkma gayretimde biraz daha kalmam için yalvarışlarının ısrarlarının içimde açtığı onulmaz yaralardı.

Gidiyordum...

İçimde her zamankinin üstüne katlanarak eklenmiş çaresizliğimi de ekleyerek!

Ardımda yaşamımı giyinmiş, düşsel bir yolculukla nerelere gidebileceğimin peşinden gelen seni bırakıp yerine kurumuş bacaklarını, sürekli yatmaktan hastalanmış ciğerlerini, açılmış yaralarını alarak gidiyordum... Yalnızca bahar kokusu spreyiyle havalandırılmış odadan değil; üstünde yuvarlanılmayan çimenlerden, gelecek için biriktirilen çeyizlerden ve kaçırılmış hayallerden de gidiyordum.

Pul pul üzerimize dökülen renkler ve kokulardayım şimdi. Bırakıp gittiğin sonsuzlukta savruluyorum.

Market önünde yalan yanlış yıkanmış yumurta kırıklarına basıp kayışını, kaldırım kenarına sırtını çarpışını, sırtının yerine belinin filmi çekmelerini, çatlağın sırt omurlarında olduğunu geç

fark edip, seni bir ay çelik korsede yatırmalarını, bunun çatlak omur için yanlış olduğunu ve açıldığında göğsünden alt tarafının felç olduğunu... Özlemlerini, hayallerini anlatıyorum herkese.

Ama benim yaşamımı alıp gittiğinden hiç söz etmiyorum. Benim yerime bir yerlerde takıp takıştırdığından sürüp sürüşürdüğünden de...

O yatak kaldırılalı yıllar oluyor. Tüpler de yok!

Dolaplar dolusu biriktirilmişlerin ne olduğunu bilmiyorum. Kapıya konmadıkları kesin.

Gidişinin ardından kapıya yığılanları gördüm ben! Yalnızca dağılmış defter ve kitap yığınlarıydı: Günlüklerin, şiirlerin ve beğenilmeyen kitaplar!

...Atılanlardan kenara savrulmuşların arasında, parçalanmış cildi ve sararmış yapraklarıyla perişan bir kitap hüznle gülümsedi. Usulca elimi uzattım. Günlük ve şiirlerinin arasından elime yapışıp kendine çekmenden, elinin elimi yakacağından korkarak, aceleyle kitabı kaptım ve koşarak uzaklaştım...

O yılların yükünü taşıyan günlükler, şiirler yok şimdi. Yaşamı ellerinin tersiyle silkelediler ve sonsuzlukta kayboldular.

Bir tek kitaplığımda gözünü üzerimden ayırmadan beni izleyen "YANLIŞLIKLAR KOMEDYASI" benim aslında sen olduğumu biliyor ve hınzırca göz kırıyor.

Ve ben artık hayata öfkelerini saklayamayan, deli deli bakan kara gözlerinle bakıyorum her şeye...

MÜNEVVER İZGİ